

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/723/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614202083
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5614202083.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v právnej veci žalobcu: E. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., J. Y. XX, právne zastúpený JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom so sídlom Z. H., N. X. H. XXX, proti žalovanému: JUDr. E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., Y. XXXX/XXX, za účasti intervenienta na strane žalovaného: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefánikova 17, o zaplatenie 1.781,21 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/49/2014-111 zo dňa 16. septembra 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.781,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne z priznanej istiny od 07.05.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

S poukazom na závery rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR východiskovo vymedzil, že nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Pokiaľ má teda účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla, preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu podľa osobitného predpisu. Nárok na náhradu škody by mohol úspešne uplatniť voči štátu iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Inými slovami, existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ vo vzťahu k odmene konal žalovaný ako súdny exekútor vo vlastnom mene a na vlastný účet, je (podľa názoru Ústavného súdu SR) záver, že v tomto postavení nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia, nesprávny a nelogický. Takýto výklad by poskytoval súdnemu exekútorovi široký priestor na potenciálne zneužívanie svojho postavenia s vedomím, že zodpovednosť za jeho bezdôvodné obohatenie prevezme štát, a to vo forme zodpovednosti za škodu.

2. Nadväzne súd prvej inštancie posúdil dotknutý právny vzťah v zmysle ustanovení o bezdôvodnom obohatení, pričom dospel k záveru, že žalovaný v období, keď vykonával funkciu súdneho exekútora, nepostupoval pri vyčíslení trov exekúcie v súlade s ust. § 4 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Vyhláška“), nakoľko si trovy exekúcie nevyčísľil zo základu predstavujúceho zameškané výživné, ale

vychádzal z § 4 ods. 2 Vyhlášky. Peňažné prostriedky vo výške žalovanej sumy boli pripísané na účet žalovaného, čím došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia.

Z obsahu exekučného spisu sp. zn. 10Er/1076/2012 v tejto spojitosti vyplýva, že uznesením zo dňa 17.09.2012 bolo námietkam povinného (žalobcu v tomto konaní) v časti vymáhania bežného výživného vo výške 246,05 eur mesačne od 1.6.2012 do budúca vyhovené. V tejto časti bola exekúcia následne zastavená uznesením zo dňa 18.10.2012. Pokiaľ teda žalovaný ako súdny exekútor dňa 6.11.2012 vydal príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, v ktorom trovy exekúcie vyčíslil zo základu zahrňujúceho tak zameškané výživné ako aj bežné výživné, v časti, v ktorej bola exekúcia zastavená postup súdneho exekútora nemal oporu v právnych predpisoch, nakoľko v konaní na to určenom (o námietkach) bolo vyslovené, že návrh na vykonanie exekúcie bol v tejto časti nedôvodný. Súdny exekútor (žalovaný v tomto konaní) preto mohol v príkaze na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke zo dňa 06.11.2012 prikázať banke, aby z účtu povinného odpísala istinu - dlžné výživné 332,10 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 55,18 eur, odmenu súdneho exekútora 77 eur, náhradu hotových výdavkov 20 eur a DPH 19,40 eur, spolu 498,68 eur. Z účtu povinného však bolo odpísaných 2.307,08 eur (§ 120 ods. 3 O.s.p. - medzi sporovými stranami nesporná skutočnosť), rozdiel tak predstavuje sumu súdom prvej inštancie žalobcovi priznaných 1.808,40 eur.

3.Zároveň okresný súd žalobcovi priznal aj úroky z omeškania vo výške 5,75 % ročne od 7.5.2013 do zaplatenia. Výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca doručil žalovanému dňa 6.5.2013, nasledujúcim dňom sa teda odporca dostal do omeškania s plnením peňažnej pohľadávky.

4.Rozhodnutie o trovách konania si súd prvej inštancie v súlade s § 151 ods. 3 O.s.p. vyhradil na obdobie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

5.Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci na nové rozhodnutie. Okresnému súdu vytýkal, že si osvojil právo na hodnotenie výpočtu trov exekučného konania, pričom tvrdenie súdu nemá právny základ a opiera sa o „názor, resp. hypotézu“. Predmetom exekučného konania bolo totiž opakujúce sa plnenie v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 288/2005 Z.z., v ktorom prípade základom pre určenie odmeny súdneho exekútora je trojročné plnenie. Z tohto dôvodu v upovedomení o začatí exekúcie stanovil odmenu z pôvodne určenej výšky opakujúcich sa dávok a nakoľko krajský súd znížil povinnému výšku mesačného výživného, pri vydávaní exekučného príkazu toto (žalovaný) zohľadnil a vyčíslil odmenu z tejto nižšej sumy opakujúcich sa dávok (220 eur). Súčasne odvolateľ namietal, že svoju neúčast' na pojednávaní riadne ospravedlnil dorúčením fotokópie lekárskeho potvrdenia. Rozhodnutím vo veci však bol ukrátený na svojich právach, nakoľko sa nemohol obhajovať v súlade s ustanoveniami O.s.p.

Záverom žalovaný nesúhlasil s možnosťou spájať výkon verejnej moci s nedovoleným obohatením, pričom okresný súd (podľa odvolateľa) zašiel tak ďaleko, že uviedol, že exekútor prijal plnenie na vlastný účet. Tento záver je scestný, nakoľko výťažok exekúcie sa ukladá na osobitný bankový účet.

6.Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7.V písomnom vyjadrení k odvolaniu intervenient na strane žalovaného žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Pripomenul aplikované závery rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR a poukázal na skutočnosť, že v zmysle poisťnej zmluvy uzavretej medzi ním a žalovaným je krytá iba náhrada škody, nie bezdôvodné obohatenie.

8.Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

9.Neopodstatnenou je odvolacia námietka o odňatí možnosti konať pred súdom (žalovanému) v súvislosti s pojednávaním vykonaným súdom prvej inštancie za neúčasti žalovaného dňa 16.9.2015. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že ospravedlnenie neúčasti vrátane potvrdenia o lekárskom ošetrení bol okresnému súdu doručené 21.09.2015, t.j. 5 dní po uskutočnení predmetného pojednávania (kedy konajúci súd nemohol mať vedomosť o akejkoľvek prekážke brániacej vykonaniu pojednávania). Už len z tohto dôvodu ide o bezpredmetnú argumentáciu, navyše z obsahu lekárskeho potvrdenia nevyplýva

(odhliadnuc od nečitateľného dátumu absolvovania ošetrovania) vyjadrenie ošetrojúceho lekára - tak ako to explicitne vyžaduje ustanovenie § 119 ods. 3 O.s.p - že by zdravotný stav žalovaného neumožňoval jeho účasť na pojednávaní. Nadväzne sa nejedná o dôležitý dôvod odročenia (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Okrem toho, žalovaný nešpecifikuje, o aký konkrétny spôsob obrany bol ukrátený, keďže všetky námietky vzniesol (a boli mu zodpovedané) tak v konaní pres súdom prvej inštancie ako aj pred súdom odvolacím.

10. Obdobne nesprávnym je tvrdenie žalovaného, že úvaha okresného súdu nemá právny základ a opiera sa o hypotézu. Z vyššie opísanej chronológie dotknutej exekučnej veci totiž jednoznačne vyplýva, že v čase vydania príkazu na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu žalobcu - 6.11.2012 už opakujúce sa plnenie nebolo predmetom exekúcie (uznesenie o zastavení exekúcie v časti o vymáhanie bežného/opakujúceho sa výživného nadobudlo právoplatnosť dňa 23.10.2012). Exekútor preto pri stanovovaní základu svojej odmeny nemohol vychádzať z trojročného plnenia, náležitým je z tohto dôvodu práve okresným súdom predostretý výpočet odmeny (a jej základu) súdneho exekútora. Opačný výklad, v zmysle ktorého odmena súdneho exekútora môže byť účtovaná i z opakujúceho sa plnenia (ktoré v čase začatia exekučného konania malo byť predmetom exekúcie), hoci sa napokon predmetom exekúcie nestalo (žalovaný netvrdí, že by vymáhal, resp. vymohol aj opakujúce sa plnenie) je neakceptovateľný a nezodpovedá zmyslu odvolateľom akcentovanej právnej úpravy určovania odmeny súdneho exekútora (odmeňovanie za skutočne vykonanú činnosť).

11. Napokon, mimo rámca akejkoľvek pochybnosti je vyvrátená aj odvolacia argumentácia o neprípustnosti spájania verejnej moci s bezdôvodným obohatením a to prezentovanými/citovanými závermi aplikačnej činnosti Ústavného súdu SR (týkajúcimi sa výslovne danej problematiky), ktoré závery odvolateľ žiadnym konkrétnym (tobôž relevantným) spôsobom nespochybnil/nenapadol. Zjavne účelovou (a z kontextu vytrhnutou) je aj obrana žalovaného, v zmysle ktorej finančné prostriedky nepreviedol na svoj, ale osobitný bankový účet. Podstatou rozhodnutia okresného súdu totiž nie je prevod finančných prostriedkov na osobný účet žalovaného, ale práve a len to, že došlo k neoprávnenému odpísaniu finančných prostriedkov z účtu žalobcu, ktoré následne boli prevedené na účet súdneho exekútora, pričom nikto nespochybnuje, že išlo o osobitný bankový účet, používaný v tom období žalovaným na účely výkonu funkcie súdneho exekútora (t.j. i za účelom zloženia výťažku exekúcie).

12. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok v meritornej časti ako vecne správny.

13. Vecne správnym je i „priebežné“ rozhodnutie o trovách konania, ktorým si okresný súd bezprostredné rozhodovanie o trovách vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnom ukončení konania vo veci samej. V rámci daného rozhodovania rozhodne okresný súd aj o trovách odvolacieho konania.

14. Rozsudok odvolacieho súdu bolo vyhlásený za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb.). Vzhľadom na princíp okamžitej aplikability novej procesnej úpravy zavedený ustanovením § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z.) bolo jeho písomné vyhotovenie (terminológia, úprava) vypracované v súlade s (novou) procesnou úpravou účinnou v čase jeho vypracovania (t.j. po 1.7.2016).

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.